כא ע"ב | משנה בין שנראה... שנים עדים וגו'

ביאור

משנה. בין שנראה מולד הלבנה **בעליל** באופן שהירח נראה בשמים באופן ברור, **בין שלא נראה בעליל** כגון שמעונן, או שהירח מאוד קטן וקשה לראותו - **מחללין עליו את השבת** לבוא להעיד עליו. **רבי יוסי אומר אם נראה בעליל - אין מחללין עליו את השבת** שמן הסתם ראוהו בית דין או אנשים הגרים קרוב לבית הדין. **מעשה שעברו יותר מארבעים זוגות** של עדים **ועיכבם רבי עקיבא בלוד** שלא ימשיכו לירושלים, משום שהירח נראה לאנשים רבים, **שלח לו רבן גמליאל: אם מעכב אתה את הרבים** מלבוא ולהעיד - **נמצאת מכשילן לעתיד לבא** שיפסיקו לבוא ולהעיד.

גמרא. מאי איך **משמע דהאי עליל** שמופיעה במשנה **לישנא דמיגלי** מלשון גילוי **הוא? אמר רבי אבהו:** נאמר **קרא** בפסוק (תהלים יב, ז): "**אִמֲרוֹת ה' אֲמָרוֹת טְהֹרוֹת כֶּסֶף צָרוּף בַּעֲלִיל לָאָרֶץ מְזֻקָּק שִׁבְעָתָיִם**" שאמרות ה' הם טהורות, וההבטחות מתקיימות, כמו כסף שנראה גלוי לכולם, ומכאן שפירוש המילה עליל הוא גלוי.

רב ושמואל נחלקו. **אחד אמר: חמשים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד שנאמר** (תהלים ח, ו): "**וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹהִים**" ומכאן שהקב"ה חסר את האדם קצת, ששער אחד לא ניתן לבני אדם, ולמד זאת מהפסוק שהובא לעיל: 'מזוקק שבעתיים' שבע כפול שבע, (קהלת יב, י) "**בִּקֵּשׁ קֹהֶלֶת לִמְצֹא דִּבְרֵי חֵפֶץ**", **בקש קהלת** שלמה **להיות כמשה** ולהשיג ארבעים ותשעה שערי בינה, **יצתה בת קול ואמרה לו** את האמור בהמשך הפסוק "**וְכָתוּב יֹשֶׁר דִּבְרֵי אֱמֶת**". "**וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה**" (דברים לד, י) שאי אפשר להיות במדרגת משה רבינו. **ואחד** מהם **אמר: בנביאים - לא קם** כמשה, אבל **במלכים - קם** מלך במדרגת משה, **אלא מה אני מקיים** כיצד יתקיים הפסוק "**בִּקֵּשׁ קֹהֶלֶת לִמְצֹא דִּבְרֵי חֵפֶץ**" שמשמע ממנו שביקש חכמה ולא קיבל? **בקש קהלת לדון דינין שבלב** על ידי הבנת הלב, **שלא בעדים ושלא בהתראה** שלא כדרישת התורה, **יצתה בת קול ואמרה לו: "וְכָתוּב יֹשֶׁר דִּבְרֵי אֱמֶת"** כתוב בתורה - "**עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים" וגו'** (דברים יז ו) שאפשר לדון רק על פי שני עדים והתראה, ולא על פי הבנת הלב.

עיון והלכה

האם עדים מחללים שבת כשהירח גלוי?

נחלקו במשנה רבי יוסי וחכמים האם כאשר הירח 'נראה בעליל' ובצורה ברורה בשמים מחללים עליו את השבת. **הריטב"א מסביר** שגם ר' יוסי שאומר שלא מחללים את השבת כאשר הירח נראה בעליל סובר שמהתורה מחללים את השבת גם במקרה כזה, אלא שמדרבנן לא מחללים. **בדרך דומה מסביר רבי יצחק מינקובסקי (קרן אורה מנחות דף סד ע"א ד"ה גמרא)** שמהפסוק 'במועדם' לומדים שכל אדם שרואה את הלבנה החדשה, חלה עליו מצוה להגיע לבית הדין ולהעיד על כך. **הוא מסביר** שכיון שאם כל אדם יחשוב לכך שמישהו אחר ראה, עלול להיווצר מצב שכולם יאמרו כך, ולא ילכו. גם בית דין עצמו אולי לא יראו, ולא יגיע אף אחד להעיד, ולא יתקדש החודש בזמנו. לכן חייבים לומר שהתורה התירה לכל אדם שרואה ללכת ולהעיד. ומהתורה מותר לחלל את השבת אפילו אם הירח נראה בעליל. ורבי יוסי רק מחמיר בחילול שבת משום גזירה.

מבט נוסף

מעלת משה בנבואתו לעומת מעלת בלעם

על הפסוק המובא בסוגייתנו 'לא קם נביא עוד בישראל כמשה' דורש הספרי (פרשת וזאת הברכה, פיסקא שנז): 'בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ואיזה זה? זה בלעם בן בעור'. הספרי מוסיף ומבאר שיש הבדל בין נבואתו של משה לנבואתו של בלעם: ש'משה לא היה יודע מי מדבר עמו, ובלעם היה יודע מי מדבר עמו.. משה לא היה יודע מתי מדבר עמו עד שנדבר עמו, ובלעם היה יודע מתי מדבר עמו... משה לא היה מדבר עמו אלא כשהוא עומד... ובלעם היה מדבר עמו כשהוא נופל'. הרמב"ן (במדבר כד א) מבאר שמשה היה במעלה רוחנית גבוהה יותר, ורק בנבואה עצמה היו דומים. הוא מסביר שנבואת משה התייחדה בשלשה דברים: **א.** משה לא היה יודע "באיזה ענין באיזה מצוה יצונו, והיה הוא מוכן בכל עת לדיבור אלוקי כפי חפץ ה' וללא הכנה, לעומת בלעם שהיה מכוין ומחשב בדבר שהוא רוצה להתנבאות בו". **ב.** "משה לא היה יודע מתי ידבר עמו, כי לא היה אליו עת קבוע לדבור, אבל בכל עת שיחפוץ משה ויכוין לבו לדבור היה מדבר עמו... וכן בכל עת שיהיה לפניו יתעלה הרצון להיות מצוה אותו מאהל מועד וישמע את הקול מדבר אליו, אבל בלעם היה מכוין את השעה שיהיה לו הדבור ולא תנוח עליו הרוח אלא באותה השעה". **ג.** משה מפני מעלתו קיבל את הנבואה בעמידה, לעומת בלעם שלא היה סובל את הנבואה ולכן היה נופל בזמן שקיבל נבואה.

מתני׳ [א][א] על שני חדשים מחללין את השבת על ניסן ועל תשרי שבהן שלוחין יוצאין לסוריא ובהן מתקנין את המועדות [ב][ב] וכשהיה בית המקדש קיים מחללין אף על כולן מפני תקנת הקרבן: **גמ׳** על ב׳ חדשים ותו לא [ג] ורמינהו על ו׳ חדשים השלוחין יוצאין אמר אביי ה"ק [ג] על כולן שלוחין יוצאין מבערב על ניסן ועל תשרי עד שישמעו מפי ב"ד מקודש תניא נמי הכי על כולן יוצאין מבערב על ניסן ועל תשרי עד שישמעו מפי ב"ד מקודש ת"ר מנין שמחללין עליהן את השבת ת"ל [1] אלה מועדי ה׳ אשר תקראו אותם במועדם [ד] יכול כשם שמחללין עד שיתקדשו כך מחללין עד שיתקיימו ת"ל אשר תקראו אותם על קריאתם אתה מחלל ואי אתה מחלל על קיומן: וכשהיה בהמ"ק קיים מחללין אף על כולן מפני תקנת הקרבן: ת"ר בראשונה היו מחללין אף על כולן משחרב בית המקדש אמר להן רבן יוחנן בן זכאי וכי יש קרבן התקינו שלא יהו מחללין אלא על ניסן ועל תשרי בלבד: **מתני׳** [ד][ה] בין שנראה בעליל בין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת רבי יוסי אומר אם נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת מעשה שעברו יותר מארבעים זוג ועיכבם ר"ע בלוד שלח לו ר"ג אם מעכב אתה את הרבים [ה] נמצאת מכשילן לעתיד לבא: **גמ׳** מאי משמע דהאי עליל לישנא דמיגלי הוא א"ר אבהו אמר קרא [2] אמרות ה׳ אמרות טהורות כסף צרוף בעליל לארץ מזוקק שבעתים [ו] רב ושמואל חד אמר נ׳ שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה [ז] חסר אחד שנאמר [3] ותחסרהו מעט מאלהים [4] בקש קהלת למצוא דברי חפץ בקש קהלת להיות כמשה יצתה בת קול ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת [5] ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וחד אמר בנביאים לא קם במלכים קם אלא מה אני מקיים בקש קהלת למצוא דברי חפץ בקש קהלת לדון דינין שבלב שלא בעדים ושלא בהתראה יצתה ב"ק ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת [6] על פי שנים עדים וגו׳:

מעשה

מתני׳ על שני חדשים מחללין את השבת. עדים שראו את החדש: **שבהם שלוחים.** ב"ד שולחין לסוריא להודיע לגולה יום קביעותם הלכך חשיבי. ומן התורה מחללין על כולן אבל רבנן אסרו לפי שאין תיקון המועדות תלוי בהם ולא איכפת למלאן ולחסרן ע"פ עדים אך שני חדשים אלו העמידום על דין תורה שכל המועדות תלויין בהן: **תקנת קרבן.** של ר"ח שיקריב בזמנו: **גמ׳ ותו לא.** נפקי שלוחים (יוצאים) אלא אהני דקתני שבהן שלוחים יוצאים לסוריא: **שלוחין יוצאין מבערב.** כגון נראה בעליל ביום כ"ט או בליל שלשים דודאי יקדשוהו ב"ד מחר א"נ בחדש מעובר דפשיטא לן שביום ל"א יתקדש [א] משלא נתקדש בזמנו שלוחין יוצאין מב"ד ואין ממתינין עד למחר שישמעו מקודש מפי ב"ד כדאמרינן לקמן (דף כד.) ראש ב"ד אומר מקודש ויעידו לגולה: **על ניסן ועל תשרי.** אין שלוחין יוצאין עד שישמעו מפי ב"ד מקודש הלכך בשאר חדשים אין חילול שבת של עדים ממהרת יציאת השלוחין שאין השלוחין מחללין שבת לצאת היום וכשלא יבאו העדים היום יתעבר החדש והכל יודעין שהם קדשוהו למחר והשלוחים יצאו משתחשך לומר שעיברו את [ה] אלול אבל בניסן ותשרי אם לא יבאו העדים היום ויתעבר החדש לא יצאו השלוחים עד מחר שאין ב"ד מקדשין בלילה נמצאו ממעטין את הלוכן מהלך לילה ויותר. כיצד אם יבאו העדים ויעידו ויקדשוהו בשבת ויהא פסח בשבת יש זמן לשלוחים מהלך י"ב יום שלימים שהרי למ"ש יצאו וילכו כל ימי החול של ב׳ שבועות הללו שלימים ואם לא באו העדים היום לא יצאו השלוחים עד מחר ועל כרחם שבת של ערב הפסח ישבותו נמצא שלא הלכו י"ב ימים שלימים. וא"ת היאך הוא תולה טעם חילול העדים ביציאת השלוחים הרי השלוחים עצמן לא ניתן להם לחלל. טעם החילול כדי שיתקדש החדש בזמנו הוא כדקתני ובהן מתקנין את המועדות דרחמנא אמר אשר תקראו אותם במועדם (ויקרא כג) אפי׳ בשבת ויציאת השלוחים דקתני אינו אלא לייפות ולייישב את טעם החילול אף בשביל זאת דיש דברים שאין הטעם תלוי בהם והם נעשים סעד לדבר לייישבו ולייפותו כאותה ששנינו בסנהדרין (דף יא.) אין מעברין את השנה מפני הגדיים והטלאים אבל עושין אותן סעד לשנה כיצד מהודעין אנחנא לכון דגוזלייא רכיכין ואמריא דערקין כו׳: **אשר תקראו אותם במועדם.** הזהירם שלא יעבור המועד של זמן קריאתן. מקרא קודש היינו קדוש ב"ד: **יכול כשם שמחללין.** העדים כדי שיתקדשו בזמנן: **כך מחללין.** השלוחים עד שיתקיימו המועדות בזמנן: **מתני׳** (ט) **נראה בעליל אין מחללין.** לפי שאין צורך: **ארבעים זוג.** שני עדים זוג אחר זוג: **גמ׳ בעליל לארץ.** גלוי לכל: **חמשים שערי בינה כו׳.** סיפיה דהאי קרא דרשי רב ושמואל מזוקק שבעתים שבע שביעיות והם חמשים חסר אחת שנמסרו למשה למדנו שחמשים נבראו שהרי מעט נחסר מאלהים: **דכתיב ותחסרהו מעט מאלהים וגו׳.** במזמור מה אנוש כי תזכרנו:

מעשה

על שני חדשים מחללין את השבת. פי׳ בקונטרס ומן התורה מחללין על כולן אבל רבנן אסרו לפי שאין תיקון המועדות תלוי בהן לא איכפת לן אי למלאן אי לחסרן ע"פ עדים וקשיא דבגמרא תניא מנין שמחללין את השבת ת"ל אלה מועדי ה׳ והאי קרא בניסן ותשרי כתיב וי"ל דמ"מ כל ר"ח איתרבי מדאיקרי מועד כדאיתא בפ׳ כיצד צולין (פסחים דף עז.) גבי דחיית שבת וטומאה שעירי ראש חדש איצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא הא לא כתיב בהו מועד קמ"ל דר"ח נמי מועד איקרי וכדאביי:

על ניסן ותשרי עד שישמעו מפי ב"ד מקודש. והשתא מתניתין דקתני שבהן שלוחין יוצאין היינו לאחר שישמעו מפי ב"ד מקודש ונתינת טעם הוא דלכך מחללין עליה השבת עדים שראו את החדש ופירש בקונטרס דבשאר חדשים אין חילול שבת של עדים ממהרת יציאת שלוחין שאין מחללין השלוחין לצאת בשבת היום וכשלא יבאו עדים היום יתעבר החדש והכל יודעים [י] (שיום) קדשו למחר והשלוחים יוצאים משתחשך לומר שעברו את החדש אבל בניסן ותשרי אם לא יבאו עדים ויתעבר החדש לא יצאו השלוחים עד מחר שאין ב"ד מקדשין בלילה נמצאו ממעטים הלוכן מהלך לילה ויותר ודבר תימה פירושו שתלה טעם חילול העדים ביציאת השלוחים הא כי מקלע יום שלשים דאלול בשבת וראו עדים את החדש על כרחן צריכין לחלל ולבא בשבת דאי מאחרים עד אחד בשבת היה מקלע יום ערבה בשבת ודחינן ליה משום ערבה כדאמרי׳ בפ׳ (החליל נד) [לולב וערבה] (סוכה מג.) ומיהו אניסן ודאי צריך טעם ובמתניתין פי׳ הקונטרס שבהן שלוחין יוצאים הלכך חשיבי כלומר לפי ששלוחים יוצאים בהן משום תקנת מועדות ראוי לעדים לחלל עליהם שבת כדי שיקבעו מועדות בזמנן וכאן נמי פי׳ הקונטרס עדיין טעם החילול שיתקדש החדש בזמנו כדקתני ובהן מתקנין את המועדות דרחמנא אמר אשר תקראו אותם אפי׳ בשבת ויציאת שלוחין דקתני אינו אלא לייפות ולייישב טעם החילול בשביל זאת שיש דברים שאין הטעם תלוי בהן והן נעשין סעד לדבר לייישבו ולייפותו כאותה ששנינו בפ"ק דסנהדרין (ד׳ יא.) אין מעברין השנה מפני הגדיים והטלאים אבל עושין אותן סעד לשנה כיצד מהודעין אנחנא לכון דגוזלייא רכיכין ואם תאמר ומה טעם דמתניתין לניסן ותשרי עד שישמעו מפי בית דין מקודש בשלמא היכא דנראה בעליל ביום כ"ט או בליל ל׳ אע"ג דודאי יקדשוהו ב"ד למחר אין יוצאין עליו לאתר חיישינן דלמא מימלכי ב"ד ומעברי ליה ואתי לקלקולי מועדות אלא היכא דלא קדשוהו ביום ל׳ ליפקו ביום ל"א שא"א לדחותו יותר מיום ל"א ויש לומר דגזרו האי [אטו האי] משום דבשאר חדשים יוצאים אזה וזה מבערב:

ופסלו

עין משפט נר מצוה

קי א ב מיי׳ פ"ג מהל׳ קידוש החדש הל׳ ג:

קיא ג מיי׳ שם הלכ׳ י:

קיב ד מיי׳ שם הלכה ח:

קיג ה מיי׳ שם הל׳ ד:

◆

תורה אור השלם

1. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: ויקרא כג ד
2. אִמֲרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהֹרוֹת כֶּסֶף צָרוּף בַּעֲלִיל לָאָרֶץ מְזֻקָּק שִׁבְעָתָיִם: תהלים יב ז
3. וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תְּעַטְּרֵהוּ: תהלים ח ו
4. בִּקֵּשׁ קֹהֶלֶת לִמְצֹא דִּבְרֵי חֵפֶץ וְכָתוּב יֹשֶׁר דִּבְרֵי אֱמֶת: קהלת יב י
5. וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יְדָעוֹ יְיָ פָּנִים אֶל פָּנִים: דברים לד י
6. עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוּמַת הַמֵּת לֹא יוּמַת עַל פִּי עֵד אֶחָד: דברים יז ו

◆

רבינו חננאל

מתני׳ על שני חדשים מחללין את השבת על ניסן כול׳. סוד העיבור שהיה מסור לבית דין להקריב מוסף ראש חודש על הראייה, וכיון שמוסף ראש חודש קרב אפי׳ בשבת, לפיכך הותרה שבת גבי עדי החדש לבוא מחוץ לתחום ולהעיד, כדי להקריב מוסף החדש בזמנו בכל חדשי שנה. וזה בזמן שהיה בית המקדש קיים, אבל עתה אין מחללין אלא המועדים שכתוב בהן במועד(י)ם, וכל מקום שכתוב בתורה במועדו בין בחול בין בשבת הוא, וכתיב אשר תקראו אותם במועדם. פיר׳ ולמה באילו שני חדשים מחללין עליהן עידי החדש את השבת, מפני שאע"פ שאין בהן בזמן הזה קרבן, יש בהן קריאת המועדים, שנאמר אלה מועדי ה׳ מקראי קדש אשר תקראו אותם במועדם, וכל מקום שכתוב בתורה במועדו כגון הפסח והתמיד שכתוב בהן במועדו ומחללין עליהן השבת, קריאת המועדים כיון שכתוב בהן במועד(י)ם, מחללין עליהן השבת. בוא וראה בקריאתם שכתוב במועדם מחללין, אבל בקיומם שאין כתוב בהן במועדם אין מחללין. וכן פירשו חכמים, בקריאתם אתה מחלל, ואי אתה מחלל על קיומם. וכן אין שלוחין יוצאין אלא באלו שני חדשים בלבד, על ניסן ועל תשרי, מפני שמחללין השבת עליהן. העדים שראו הלבנה לילי שבת שבאין בשבת להעיד, והתנן על ששה חדשים שלוחין יוצאין. ופירק אביי על אלו ששה חדשים השלוחין יוצאין מבערב, על ניסן ועל תשרי (מפני שמחללין) עד שישמעו מפי בית דין מקודש. תניא נמי הכי כו׳. **תנו רבנן** מניין שמחללין עליהן השבת, ת"ל אלה מועדי ה׳ מקראי קדש אשר תקראו וגו׳. פיר׳ כיון שפירש הכתוב בקריאת המועדים הללו במועדם, מחללין עליהן את השבת, כשם שמחללין את השבת על התמיד ועל שחיטת הפסח דכתיב בהן במועדו, כן דרשינן על המועדים, דכל היכא דכתיב ביה במועדו דרשינן ביה במועדו ואפי׳ בשבת. וקריאת המועדים [א] בכל עת הוא בשני החדשים הללו, (ב)[כ]הקרבת הקרבן

רבינו חננאל (המשך)

בכל החדשין, ולא משום שראיית החדש עיקר, אלא אפי׳ בזמן שידוע לבית דין כגון בזמן הזה התורה התירה להן, הלא תראה [ב] שהיו אחר חורבן הבית מחללין על כל החדשים, אמר להן רבן יוחנן בן זכאי וכי יש עכשיו קרבן, התקינו שלא יהו מחללין אלא על ניסן ותשרי בלבד. פיר׳ בעליל, בפרהסי׳, כדכתיב בעליל לארץ, כלומר מפורסם לעם הארץ. כתיב אמרות ה׳ אמרות וגו׳, פיר׳ כמו כסף צרוף מזוקק שבעתים, כל מה שתצרפנו מוסיף זיקוק, פיר׳ שבעתיים, שבע פעמים שבעה הרי מ"ט, וניתנו לו למשה אמרות ה׳ מזוקקין במ"ט שערי בינה, וכיון דכתיב ותחסרהו מעט מאלהים, אין מעט פחות משער אחד, לפיכך אמרו נ׳ שערי בינה נבראו בעולם למלאכי האלהים וכולן ניתנו לו למשה חוץ מאחד מהן ופשוטה היא. **ביקש קהלת למצוא דברי חפץ,** ביקש להיות כמשה, שנאמר ה׳ חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר, נמצאת גדולת התורה אלא במשה. ביקש זה להיות כמותו יצתה בת קול ואמ[רה] לו כתוב יושר דברי אמת, כלומר כתוב בספר הישר, ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, לא בנביא ולא במלכים. ומאן דאמר במלכים קם, ביקש קהלת למצא ולא מצא, ביקש לדון דינין שבלב, בלא עדים ובלא התראה, יצתה בת קול כול׳.

מסורת הש"ס

א) לעיל יט:, ב) לעיל כ., ג) לעיל יח., ד) מנחות סד. שבת קלג:, ה) [לקמן לא:], ו) [נדרים לח. ע"ש], ז) [ידיעת ה׳ על אמיתתו כדכתיב ותחסרהו מעט מאלהים. כ"כ הר"ן], ח) ס"א החדש, ט) אס, י) [צ"ל שהם],

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שלוחין יוצאין כו׳ שביום ל"א יתקדש כשלא נתקדש בזמנו כו׳ ויעידו לגולה על ניסן כו׳ הוא דבור אחד:

◆

מוסף רש"י

על שני חדשים מחללין את השבת. עדים שראו את הלבנה בחידושה מחללין את השבת לצאת חוץ לתחום לבא לב"ד להעיד לפניהן לפי שהמועדים כולן תלויין בשני חדשים הללו (לעיל יט:). **מפני תקנת הקרבן.** מוספי ר"ח שיקרבו בזמנן (לעיל כ.). **על ו׳ חדשים השלוחין יוצאין.** שקדשו ב"ד החדש על פי עדים כשראו את החדש, ומודיעים השלוחין לגולה יום שקדשוהו, אם ביום שלשים לחדש שעבר חסר, או ביום ל"א וחדש שעבר מלא (לעיל יח.). **בין שנראה.** החדש (שבת קלג:) הלבנה (מנחות סד.) **בעליל.** לכל העולם (שם) בגילוי לכל ויש לדעת שראוהו ב"ד והקרובים להם ואין צריך לרואין חוץ לתחום לחלל שבת ולבא ולהעיד לפני ב"ד (שבת שם). **אם נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת.** ללכת ולהעיד לב"ד, שהרי אין צריך, כיון דבעליל נראה ב"ד נמי ראוהו (מנחות שם).

א) אולי צ"ל וקריאת המועדים בשני החדשים הללו הוא כהקרבת הקרבן בכל עת ולא משום וכו׳. ב) שאפילו אחר חורבן וכו׳ או דצ"ל הלא תראה דגם בזמן הב"ד שהיו אחר חורבן הבית וכו׳.